

Saand et paa passende Maade udstyret, isoleret Lokale, hvor særdeels kommende Personer, der lide af smitsom Sygdom, kunne modtages og underkastes en hensigtsmæssig Behandling." — Ja, jeg tror nu rigtig nok, at dersom man her skulde mene, at enhver Søjlskab bør have en Kvarantæneanstalt, vil det blive en overmaade befoftelig Historie, og jeg tror heller ikke, det er nødvendigt. Man vil nemlig i farlige Tilfælde, naar et Skib skulde anløbe en vis By, hvor der ikke er nogen Kvarantæneanstalt, kunne henvise det til at anløbe den nærmeste By, hvor man har en saadan Anstalt. I de Smaatjæstæder, jeg kjender er det i Almindelighed en Afdeling af Hospitalet, der benyttes til Kvarantæneanstalt, eller et eller andet Hus, der ligger ude paa Marken, og hvor der, som bekendt, ikke findes det Allermindste af, hvad der skulde være for Saanden ved saadanne Leiligheder. Her kommer jeg da til at tænke paa den Bemærkning, som den sidste Aerdre Taler gjorde om at træffe Foranstaltninger i paakommende Tilfælde. Jeg vil dertil sige, at, naar man overhovedet vil gjøre Noget i den Retning, bør det gjøres forud; thi pestagtig Sygdom kommer hurtigt og paa saadan Maade, at der ikke er Tid til da at træffe Foranstaltninger. Naturligvis kan der findes en god Middelvet, men det Væsentlige af Foranstaltningerne maa virkelig være truffet; Husset maa være der ligesom ogsaa Medicin og Jødevarer, medens det Øvrige maatte ikke behøver at tilkaldes, før Foranstaltningerne skulle træde i Virksomhed. — Der staar i § 28, at Personer, der trænge ind i en Kvarantæneanstalt, skulle underkastes samme Kvarantæne som de, der allerede vare i Anstalten. Ja, det er ganske i sin Orden, men netop derved bevises Nødvendigheden af, at der, som sagt, i Kvarantæneanstalten maa være Lokale for Sunde; thi det vil dog ikke gaa an at sende saadanne Folk ind til de Syge. Saa staar der i § 30: „Skulde Fartøi og Gods ei uden Fare for Smittes Udbredelse kunne bevares, blive de at tilintetgjøre". Hvem der imidlertid skal betale det Tilintetgjorte, staar der ikke Noget om. Jeg kjender i alt Fald ikke nogen Assurance, der gjælder for det Tilfælde; saavidt jeg veed, er der intet Assurance-selskab, der gaar ind paa at asfure mod smitsom og pestagtig Sygdom. Her befaler man nu uden videre, at Fartøi og Gods skulle tilintetgjøres, men man siger ikke, hvem der skal betale, og det er saa meget mere mærkeligt, som der i samme Paragraf lidt længere nede staar, at Fartøi og Gods, som uden levende Folks Medfølgelse inddrive, og om hvilket der er særlig Grund til at antage, at det er kommet fra pestsmittet Sted, bør efter at være med behørig Forsigtighed bragt i Sikkerhed forblive henliggende urørt. Det er virkelig mærkeligt. I det Tilfælde, at Skibet kommer med Folk, skulle Skib og Gods tilintetgjøres, men kommer Skibet drivende uden Folk, skulle Skib og

Gods henlægges. Jeg finder ikke, at der er rigtig Sammenhæng mellem de to Ting. — I tredje Afsnit, § 34, vil man lægge alle Udgifterne paa Byerne og Amterne, det vil sige, man gjør dem til Kommuneudgifter; men det tror jeg rigtig nok aldrig, der kan være Tale om at gjøre. Det er jo nemlig ikke Byen Kjøbenhavn alene eller hvilken som helst anden By alene, man vil beskytte mod smitsom Sygdom, men det er hele Landet, man vil beskytte. Hensigten med disse Kvarantæneanstalter, hvor de end blive lagte, er den, at beskytte Landet mod smitsom Sygdom og ikke alene at beskytte Stedet. Thi er Sygdommen først paa Stedet, hvem kan saa forhindre, at den gaar længere og længere ind i Landet? Altsaa for mig staar det ganske klart, at det ikke kan blive en Kommuneudgift, men er og maa blive en Statsudgift. — Jeg kommer nu til § 35 om Lægenes Honorar. Dette er i den Grad storartet, at jeg ikke kan negte, at det har forbauset mig lidt. Her siger man, at Lægen skal have et Gebyr af 4 Kr. for Skibe under 60 Tons, 6 Kr. for Skibe fra 60—100 Tons og 10 Kr. for Skibe af over 100 Tons. Nu vil jeg gjøre opmærksom paa, at de Skibe, som der her er Tale om, ere jo saadanne Skibe, som fare paa Ublandet, og man vil da finde, at de allerfleste af disse Skibe ere over 100 Tons, ja, et Skib paa 100 Tons er endog et lille Skib til at fare paa Ublandet med. Et saadant Skib vil altsaa have at betale Lægen 10 Kr. for hans Besøg, men det er ikke nok, thi der staar endvidere: „Lægen er derhos berettiget til fri Befordring, beregnet tillands til 2 Kr. pr. løbende Mil, og forsaavidt Forretningen (herunder indbefattet Rejsen frem og tilbage) varer over 6 Timer, til Diæter beregnede til 4 Kr. for hver 6 Timer, hvilket Diæter ogsaa tilkomme ham for den Tid, i hvilken han selv som Følge af Forretningen maatte blive undergivet Kvarantæne." Skibet har altsaa herefter at betale 4 Kr. for hver 6 Timer, hvilket udgjør 16 Kr. i Døgnet. Altsaa, naar en Læge kommer ombord i et saadant Skib, som skal ligge i Kvarantæne i 14 Dage eller 4 Uger — hvor meget det nu bliver —, saa gaar han ganske gemtlig og har sine 16 Kroner for hver Dag. Denne Sag har jo naturligvis, som alle andre Sager to Sider, og dersom vi gaa ud fra, at Lægen risikerer sit Liv ved at gaa ombord, saa vil jeg ganske vist sige, at dette er en jammerlig Betaling. Men gaa vi ud fra, at han som Læge allerede fra den første Dag af, da han begyndte sin Praxis, har maattet vide, at hvor som helst han end gaar, er han udsat for smitsomme Sygdomme, saa tror jeg, at man maa se Sagen fra en anden Side, og naar man ser Sagen fra denne Side, saa kan det vistnok ikke negtes, at dette er en grumme høi Betaling, og at den vil blive en saa forferdelig Udgift for et Skib, at den næsten ikke vil være til at overkomme. Ligeledes har man